

S'ha disparat la primavera

Aquesta primavera ha estat matjnera. S'ha avançat una setmana. L'hivern, per a molts, es va acabar el **14 de març**. O sigui que avui, 21 d'ídem, les dones i homes del temps ja poden dir missa. Han fet tard. Allò tan líric i castellà de "*la primavera ha venido y nadie sabe cómo ha sido*" pertany al panteó de frases il·lustres. Des de fa set dies tot són flors, violes i romaní a la pàtria del tripartit. Els coloms volen exultants, caganers –que diria l'escatològic Co-rréal– a frec de magnòlies mandroses i ametllers tímids. Poètic.

Per tal d'administrar degudament l'alegria –que dura poc a casa dels pobres– i evitar-me caure en excessos d'eufòria sentimental, convido a casa l'**Ardbeg**, asprós amic irlandès d'Islay Malt. I amb el darrer llibre que m'he regalat, la vetllada promet. Total, que a mitja tarda d'ahir dimecres –sàpiga el lectorat fidel que servidor entrega els T(r)òpics

cada dijous–, jo que obro les pàgines de *L'os de Cuvier* (Edicions Destino), obra i gràcia d'un tipus valent anomenat *Valentí Puig*. Lliure llibre que vivissecciona el cos mig desnerit i mig molsut de la literatura catalana. Comprovo que aquest mallorquí del 49 no té pèls a la llengua. Ni corrector de frases políticament incorrectes a l'ordinador. Amb siringular –suïci-

- “Compta l'escriure i
- no pas representar el
- paper de l'escriptor”

da– franquesa, Valentí grimpa pels puigs de la nostra orografia de butxaca –tots són *bonsais*?– per enregistrar un quadern de ruta que engega a campistrous *canigós* i *atlàntides*. Amb tan sols mirar la coberta del llibre –subtitulat *Cap on va la cultura catalana*–, la cosa és vista per a sentència: fotomuntatge d'un Dalí al·lucinat lluint barretina verdagueriana i, en la part de baix, a la boca, la cigarreta d'un Pla encorbatat. Vaja, el Govern tripartit en versió “Som i serem”. Els proposo un joc d'intel·ligència emocional: qui és el “*som*”?; qui la “*i*”?; i qui el “*serem*”? El guanyador/a podria sopar escumes de Ferran Adrià amb Na Caterina Mieras mestressa de la cultura.

De les sentències que aboca en Puig, me'n quedo un parell: una, *el que compta és escriure i no representar el paper d'escriptor*; altra, *el favoritisme amb els escriptors locals és un símptoma de decadència del concepte de creació literària*. Mentrestant, l'anomenada Literatura de Ponent es fa Biblioteca Universitària. Què deies Valentí?

La Nantane 21-3-04